

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott

mint Indítványozó

ügyvezető) jogi képviselőm (dr.

Kussinszky Péter ügyvéd, székhely: 1066 Bp. Zichy J. u. 19) útján, a tisztelt Alkotmánybíróság IV/1863-1/2016. ügyszámú felhívására alkotmányjogi panaszomat az alábbiak szerint egészítem ki, illetve a hiánypótlást az alábbiak szerint teljesítem:

- 1.) Csatolom a jogi képviselő ügyvédi meghatalmazását.
- 2.) Minden korábbi nyilatkozatomat fenntartom, így különösen az augusztusi beadványomban foglaltakat.
- 3.) A Főtitkár úr a fenti technikai hiánypótlás mellett, a 2016. augusztus 15. napján kelt panaszbeadvány kiegészítését írja elő. Beadványomat az alábbi érdemi (tartalmi) indokolással egészítem ki.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	10/1863-4/2016
Érkezett:	2017 JAN 19.
Példány:	1
Melléklet:	1 db
Kezelőiroda:	<i>u</i>

Főtitkár Úr, előzetes vizsgálata során, az ügyvédi meghatalmazás hiányán kívül kifogásokat jelölt meg egyes általam felhívott alaptörvény-szakaszokkal kapcsolatosan. E szerint, a felhívott jogszabályhelyek az adott alkotmányjogi vonatkozásban nem alkalmazhatók. Főtitkár úr más esetekben az általam felhívott jogszabályhelyek és az ítélet között alapjogsérelmi kapcsolat további kibontását látta szükségesnek.

Az alábbiakban a december 12. napján kelt főtitkári tájékoztatás egyes felvetéseit csoportosítva igyekszem választ adni.

a)

Főtitkár úr szerint az Alaptörvény B. cikk (1) bekezdését a jogállamról és az abból következő jogbiztonságról nem lehet alkalmazni a panaszeljárások során, miután a korábbi gyakorlatnak megfelelően a „jogbiztonság önmagában nem alapjog”.

Főtitkár úr is utal rá, hogy kivételes esetben azonban e jogszabályhely is alkalmazható, és általában, ez nem jogszabályi előírás, hanem csak gyakorlat.

Álláspontom szerint az alkotmányjogi panasz intézményének a jogbiztonság alkotmányos értékén kívüli értelmezési tartományban való elhelyezése önellentmondás, és az egész intézményrendszer lényegét vonja el. A kivételesen mégis létező alkalmazási kör éppen ezért elismert a gyakorlat szerint

Természetesen az ún. gyakorlatot az erre hivatott szervek, illetve annak egyes szervezeti egységei alakítják ki, és ők is jogosultak ennek alkalmazására, sőt annak értelmezésére is. Tehát, amennyiben a panaszeljárás bármelyik szakaszában e gyakorlat az Alkotmánybíróság által alkalmazásra kerül, azt vitatni nem lehet.

Ez nem helyes, ez egy vitatható gyakorlat, de vitába szállni ezzel nem lehet.

Mindazonáltal, az eredeti beadványban részletesen kifejtett álláspontom éppen a jogbiztonság oldaláról látja leginkább alkalmazhatónak a panasz lehetőségét, hiszen egy abszurd és lehetetlen jogalkalmazás ezt a jogot sérti elsődlegesen.

Hivatkozva tehát a korábbi beadványom részletes indoklására, kérem, hogy a tisztelt AB fontolja meg a szűkítő értelmű gyakorlatán túllépő döntés jelentőségét.

Esetünkben arról van szó, hogy a kúriai döntés egy, a józan ész szabályaival ellentétes, a valóság értelmezési kereteit figyelmen kívül hagyó döntést hozott, így ez a kivételes alkalmazási lehetőség esetünkben adott. Vagyis a jogbiztonság követelményének a jogállamiságból való levezethetőségét támogató gyakorlat alkalmazását is lehetővé teszi álláspontom szerint. Az alkotmányjogi panasz intézményét nem kiüresíteni kell, hanem annak minél előbb tartalmat adni. Amennyiben a jogalkotó lehetőséget kívánt adni arra, hogy a bíróságok jogerős döntését az AB alkotmányjogi alapon felülbírálhassa, úgy véleményem szerint éppen a jogalkalmazással a legszorosabb kapcsolatban álló jogbiztonsági normát nem szabad kirekeszteni az alkalmazható szakaszok köréből.

Utalni kívánok arra is, hogy az Alaptörvény hatályba lépése előtti gyakorlat fenntartása önmagában vitatható alkalmazási elv, mely több döntésben hangsúlyos különvéleményben kerül kifogásolásra, így ez nem feltétlenül képezi akadályát a jogállamiság/jogbiztonság tételes jogilag is védett alkotmányos elve alkalmazhatóságának.

b)

A 25. és 28. cikk Főtitkár úr szerint nem tartalmaz alapjogot, így erre hivatkozni sem lehet. A korábban leírt alkotmánybíróági döntési javaslatok, valamint azok megfellebbezhetetlensége miatt ezzel vitában szállni nem lehet, csak utalok rá, hogy a szabályozás tárgyát tekintve, e jogszabályhelyek pontosan olyan védett alkotmányos értékeket és jogosultságokat szabályoznak és védenek, mint az adott esetben római számmal jelölt, nevesített alapjogok.

Külön utalni kívánok arra, hogy a 28. cikk a közjónak és a józan észnek megfelelő erkölcsös és gazdaságos cél szolgálatában álló ítélkezési értelmezésről szóló rendelkezései a XXVIII. cikk tisztességes bírósági eljárásra vonatkozó normáját egészítik ki. Én ezt különlegesen fontos alkotmányos elvet alapjognak tekintem.

Amint arra máshol utalok, ha nem „önálló alapjog”, akkor a XXVIII. cikk szerves részeként, az ott írt alapjog része. Állítom tehát, hogy alkotmányos ítélet, vagyis az alaptörvényt nem sértő ítélet nem hozható olyan módon, mely az itt felhívott 28. cikkbe ütközik, vagyis olyan jogszabály-értelmezésen alapul, mely a józan észbe vagy az erkölcsös és gazdaságos cél szolgálatában álló módon születik. És nem hozható azért sem, mert éppen a 28. és a XXVIII. cikk összefüggő tartalma miatt az ítélet ezeket sérti. A szükséges önisméltás miatt itt is leírom: Az ítélet, amikor a lehetetlent tette elvárható alkalmazási feltételnek, amikor a valóság keretei között nem elképzelhető feltételeket olvasott ki a per alapjául szolgáló szerződésből (természetesen a felek akaratával ellentétesen, hiszen épeszű gazdasági szereplő saját kárára nem épít be betarthatatlan feltételeket egy szerződésbe), a felhívott szakaszokat sértette meg. Ezért is alapjogsértő az ítélet többek között.

Amennyiben az Alaptörvény e fontos szakaszai a jogszabályok értelmezéséről közvetlenül nem alkalmazhatóak, illetve nem tekintendők más szakaszok (lásd a XXVIII. cikk) szempontjából releváns normának, akkor az alkotmányos ítélezést e szempontból mi teszi számon kérhetővé?

Ha ezek rendelkezések nem vehetők figyelembe éppen az ítéletek alkotmányosságának elbírálásakor, akkor milyen értelme van a panasz intézményének?

Ugyanis amint azt részletesen kifejtettem augusztusi beadványomban, az alkotmányellenesség éppen azon alapul, hogy az ítélet a józan ésszel, valamint az államilag védett és támogatott erkölcsi és gazdasági célokkal ellentétes.

c)

- A Szabadság és felelősség rész XIII. cikk a tulajdonhoz való jogról
- A XV. cikk 1. bekezdés a törvény előtti egyenlőségről,
- XXVIII. cikk (1) bekezdés a tisztességes bírósági eljárásról.

E három jogszabályhely Főtitkár úr szerint nem elvont az alkotmányjogi panaszok elől, vagyis közvetlenül hivatkozható. Olyan alapjogokról van szó, melyek megsértése esetén egy határozat sikerrel támadható.

Álláspontom szerint e három normát együtt kell kezelni a beadványom szempontjából, együttes értelmezésük adja meg igazán a konkrét alapjogsérelem igazi tartalmát. Természetesen igyekszem röviden mindegyik rendelkezéshez külön, ismételtel megjelölni, hogy mennyiben látom a konkrét ítéletet e normákat sértő határozatnak.

Álláspontom szerint már augusztusi beadványomban, alapjogsérelemi aspektusból részletesen levezettem, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel.

A fenti három szakasz kapcsán további rövid indokolással egészítem ki a korábbiakat, illetve a már elmondottakat más megfogalmazásban is igyekszem világossá tenni.

Az ítélet, amint azt augusztusi beadványomban részletesen kibontom, azért sérelmezhető a bírósági jogorvoslatokra tartozó értelmezési keretet meghaladóan is, mert alaptörvényt sértő szintű hibákban szenved.

Részletesen kifejtettem augusztusi beadványomban, hogy az ítélet a *lehetetlent* valóságos elvárhatósági szintként kezeli, a valóságos életben elvárható körülményeket és lehetőségeket teljességgel nem veszi figyelembe és helyette abszurd feltételeket elvárhatóként tételez. (Ez az, ami a 28. cikk már idézett rendelkezéseibe is ütközik, miután a józan ész szabályaival nem összeegyeztethető.) Azonban a jogállamisági-jogbiztonsági szakasz valamint a 28. cikk figyelmen kívül hagyása mellett is egyértelműen megállapítható az alapjogsérelem, az Alaptörvény-ellenesség. Megállapítható azért is, mert az Alaptörvénynek megoldást kell nyújtania arra az esetre, amikor a tételes jog tartományán túli, jelentős érdeksérelemet okozó hibában szenved egy határozat, vagyis kizártnak tekinthető, hogy az Alaptörvény ne nyújtson megoldást a jelen problémára. Ez ugyanis azt jelentené, hogy sem a bírósági fórumrendszer, sem az Alkotmánybíróság nem rendelkezik hatáskörrel egy nyilvánvaló jogsérelem/alapjogsérelem kapcsán.

Annak további kifejtését, hogy a c. pont szerint megjelölt alaptörvényi rendelkezésekkel mennyiben ellentétes a sérelmezett döntés, az alábbiakban adom:

- A tulajdonhoz való jog azt (is) jelenti, hogy amikor tulajdonomról dönt a bíróság, akkor az ahhoz jutásomat, az ahhoz való jogosultságomat ne köthesse teljesíthetetlen feltételekhez, hiszen ez egyet jelentene az attól való elzárással. A tulajdon (a kötelmi igények stb) megszerzésének ellehetetlenítésével. Az ítéletben foglalt, az augusztusi beadványban már részletesen kifejtett abszurd elvárás, (a folyamatosan rendelkezésre álló, soha nem változó tízfős létszámról, ami semmilyen jogtechnikai módon nem elérhető!) éppen ezt sérti. /*Úgy sérti, mintha például egy vállalkozó*

díjához jutásának feltételéül azt támasztaná a bíróság, hogy napi 24 órában, saját személyében folyamatosan fizikailag rendelkezésre kell állnia egy hónapon keresztül. Ez leírható elvárás, megfogalmazható, indokolható, de nem teljesíthető fizikailag, legalábbis ebben a valós életben. /

A bírósági út kizárólagossága azt jelenti, hogy a bíróság jogosult egyes életviszonyok kizárólagos alakítására. A tulajdonhoz jutás, vagy annak elvesztése ebben az értelemben végső soron a bíróság döntése által dől el. Amennyiben tehát a bíróság olyan értelmezést ad jogszabályoknak, szerződéseknek, olyan módon alkalmazza a jogot, mely a lehetetlen feltételek támasztásával, azok elfogadásával ellehetetleníti a tulajdon megszerzését, megtartását stb : ez alaptörvény-ellenes.

Az általam korábban már felhívott 15/2014 (V. 13) AB határozat sok szempontból figyelembe vehető. Az AB ott is a tulajdonhoz való jog sérelmét látta megvalósulni többek között a bíróság téves értelmezési technikája által!

„Elemi formállogikai követelmény, hogy ha a nyelvtani értelem abszurd eredményre vezetne, azt el kell vetni, és más módszerek alapján más, a szó szerinti értelemtől eltérő, adott esetben azzal szembenálló értelmet kell a jogszabályszövegnek tulajdonítani.,,

Mindez értelemszerűen igaz a szerződés-értelmezésre is. A precedens alkalmazható.

A konkrét esetben is a felhívott határozat szerinti értelmezési hibát követett el az eljáró bíróság miután a szerződés teljesen életszerűtlen, abszurd értelmezése folytán olyan értelmet kapott a felek jogviszonyának szabályrendszere, melynek csak a teljesíthetetlenség, a lehetetlen felelhetett volna meg. Vagyis a semmi, hiszen lehetetlen, hogy felek ilyen tartalommal szerződtek volna. Éppen ebben áll a különösen súlyos alapjogsérelem. A tulajdonát (vagy kötelmi igényének érvényesíthetőségét, általában az igények érvényesíthetőségét) veszttem el az által, hogy a bíróság maga támaszt lehetetlen feltételt számomra. A konkrét esetben a pert elvesztő kérelmező (felperes) a jogos követelését vesztette el az abszurd értelmezés folytán, miután annak megfelelni lehetetlen volt. Miután lehetetlen így nem lehet teljesíteni, miután nem lehet teljesíteni, elbukok és a tulajdonjogomat (a követelésemet stb.) elvesztem.

A törvény előtti egyenlőség azt is jelenti, hogy senkivel szemben nem lehet olyan elvárást támasztani a törvény alkalmazása során, melynek nem tud eleget tenni, miután ez által a hagyományosan teljesíthető elvárások alapján megítélt

polgárokkal szemben hátrányt szenved. Más oldalról: amikor valaki vitás ügyét a bíróság elé viszi, jogosult arra, hogy azt ugyanazzal a teljesíthető mércével mérjék, mint bárki más ügyét.

Esetünkben nem ez történt. A bíróság a lehetetlen, mint feltétel alkalmazásával a más polgárok jogvitáiban alkalmazott józan észnek megfelelő viszonyítási pontot itt elengedte, és önkényes módon egy „fantasztikus” viszonyítást fogadott el.

A tisztességes bírói eljárás vonatkozásában mindent megismételek, amit korábban már leírtam. Ismételten hivatkozok e helyen a fent a tulajdonhoz való jog kapcsán írottakra: mindazt itt is maradéktalanul helytállónak és idetartozónak gondolom. A felhívott 15/2014 (V. 13) AB határozatról írott fejtegetésemet is helyénvalónak gondolom e alapjogsérelem kapcsán is. Kérem tehát mindazt itt is figyelembe venni.

Külön, a fentiekén túl utalok arra, hogy az ítélet meghozatalának vannak formai és tartalmi követelményei, a tartalmiak közül vannak csak az anyagi jog által kezelhető és vannak az alkotmányos szempontból is releváns követelmények. A tisztességesség jelenti a jogszabályoknak való pozitív, tételes jogi megfeleléstől a józan ész által diktált természetjogias feltételrendszereknek való megfelelésig terjedő nagyon széles értelmezési és értéktartományt. Ami ebbe nem tartozik bele, az alapjogsértő álláspontom szerint.

Az ítélet akkor, amikor olyan értelmet adott a felek szerződésének, mely a józan ész szabályai szerint nem állhat fenn, amikor egy nyilvánvalóan lehetetlen feltételt pozitív értelemben ítélezése alapjául fogadott el, alaptörvénybeli jogot sértett.

Tisztelettel kérem tehát a kérelmemnek megfelelő döntés meghozatalát, felismerve az ítélet sajátos alapjogsértésének természetét, és annak különösen nagy súlyát.

Kelt Budapesten, 2017. január 16. napján

Tisztelettel:

képviselőként:

dr. Kussinszky Péter ügyvéd

meghatalmazott jogi képviselő

KUSSINSZKY ÉS TÁRSASÁG
ÜGYVÉDI IRODA
DR. KUSSINSZKY PÉTER ÜGYVÉD
1002 Budapest, Zrínyi utca 16. 19.
Tel./Fax: 3699 119